

(Данас, 3. јун 2011)

Док пишем о још једној неприлици која нас је притисла, Уставни суд расправља (након чега ће одлучити) о забрани неформалне национал-десничарске организације „Национални строј“. Кад ови редови буду штампани, вест о одлуци биће прилично бајата. Нема бојазни да ћу својим размишљањем о тој тешкој теми моћи да утичем на одлуку Суда. Рука може слободно да се игра тастатуром и мозак мислима, без страха да би моје „мудровање“ код одлучивања могло бити језичак на ваги. (Што, наравно, и иначе не би било.)

Да се легитимишем. Уопште не волим „Национални строј“. И не само њега него сваку организацију која би ме гурнула у било какав строј, а нарочито у „национални ради националног“. Противник сам сваке будалаштине о биолошкој неједнакости људи и супериорности неких. (Како може бити супериоран икоји људски створ, кога је бар једном походила дијареја?) Сматрам смешним наклапања о расној чистоти и небеској изабраности (било које) нације да буде боља од остатка човечанства (међу нама, „изабраним“ Србима, лично могу да побројим бар двеста кретена и будала), свако мрсомуђење о „крви и тлу“, о „органиској хармонији нације“, сваку замлаћеност о „темељној ревизији историје“ (као да се историја, курва, може икако ревидирати)... Противник сам свега што имало тукне на Хитлера, Гебелса и Химлера. Противник сам све те идиотске папазјаније која, кад се скува у великој и моћној нацији (Немачка тридесетих година XX века), историју човечанства претвори у пакао. А кад се издинста у једној малој и несрећној нацији, историју те нације претвори у фарсу.

Забрана Националног строја?

Пише: Дејан Милић
петак, 03 јун 2011 16:22

Нарочито не волим да се то „цвеће зла“ гаји и расте у Србији (уз Русију, јединој у Европи која је у II светском рату отпор тој канцерогеној идеологији сурово плаћала у српским главама у тарифи „сто за једну“), која, мученица, нема ни трун права да диже десну руку увис због несрећних жртава нацизма у Јасеновцу, Крагујевцу, Краљеву, Драгинцу, Јајинцима, Бубњу код Ниша... С нацизмом се Србија борила и зна какав је. Наравно да не треба да дозволи да се он у њој запати. У вези с тим, подржавам бескомпромисан став државе према нацизму. Уосталом, као и према екстремизму ма које врсте.

Али, нека држава и народ знају: Тешка је одлука на Уставном суду. И не бих никако волео да сам у тоги заштитника Устава и да морам подићи руку, свеједно да ли „за“ забрану или „против“ ње. Јер (искуства Европе и пракса Стразбура говоре) у таквим случајевима незамисливо је танка нит између заштите уставног поретка и угрожавања права на слободу мисли, опредељења и удруживања, тако да држава мора девет пута да премери пре него што ће пресећи. (Што је Уставни суд, сигурно, све ово време и чинио).

Осим тога, не може се суштински укинути нешто што формално не постоји (јер „Строј“ није регистрован код државе) само једним рутинским дизањем руку на Олимпу заштите уставности. За борбу против екстремизма није довољна само одлука Уставног суда, нити било која друга одлука било ког државног органа да се нпр. „Национални строј“ укида. За заустављање суштинског зла потребно је суштинско делање.

Потребно је да држава тврдим, усијаним (а много необавештеним) главама свуда, свим средствима и увек објашњава шта су нацизам и фашизам. Какву су они генерацијску штету нанели српском роду и Србији не само као држави, већ као идеји. Колико су те идеологије прескупе нарочито кад је реч о малом народу. (А, будимо реални, мали смо народ.) Потребно је да држава младим људима на странпутици не само каже да је нацизам „владавина дивљих магараца“ (Б. Кроче) већ и да покаже и докаже истинитост те тврдње. На крају, управо на почетку, држава младим, усијаним, беспосленим, безидејним главама мора да пружи алтернативу – шансу (коју сад мало младих има) да уче, раде, напредују у људским врлинама, да се осете корисним члановима друштва, да боље живе.

Зато бих, да сам којим случајем уставни судија, супротно очекивањима, гласао против забране „Националног строја“. Не зато што се не слажем с њом, већ што је сматрам површном, ефемерном, контрапродуктивном, управљеном на погрешну мету. Не бих желео да неки бесни клинци због те одлуке крајње непотребно добију епитет жртава и мученика. Било би то „мани сламком преко живе ватре“. Јер, морамо знати, ништа

Забрана Националног строја?

Пише: Дејан Милић
петак, 03 јун 2011 16:22

припадници било ког „строја“ не ураде док не добију налог својих „вођа“, који опет ништа не наложе а да не добију налог виших „вођа“, који увек нешто нареду уз консултовање својих „вођа“, све до „вођа“ из сенке којима је мио сваки лом у Србији како би у њему уживале њихове мајушне (а моћне) фрустриране душе.

Забрана „Националног строја“ ништа неће вредети ако држава истовремено не почисти с јавне сцене најмање пет бизнисмена, четири књижевника, три епископа, две политичке партије ... који се с „фирерима“ мало јавно, више тајно љубе у уста. Али то, јелте, није могуће без великих ломова, који Србији нису потребни. Е, па, онда, нека траје и „Национални строј“. И нека се региструје. Нека изађе из сенке у политичку утакмицу, нека понуди програм, нека демократски измери снагу, нека освоји мандате у скупштини. Нека осети мало одговорности! Зашто да не? Ако може Холандија, што не би могла и Србија?

А ако неће. Забрана ни онда није потребна. Ова држава има прекршајни закон, кривични закон, много закона, па нека њиховом силом делује против сваког ко их прекрши.